

Keresd a megaláztatást

„Tudod, mit mondtam: Amennyit csak kérsz, annyit kapsz. *Sokat imádkozz és vezekelj! Ez az igazi kármelita életcélja!*”

Ó, Uram! Segíts, hogy akaratomról lemondva csak Neked engedelmeskedjem, mindenben a te kedvedet keressem. A te fényességed világítson meg engem és mindazokat, akiket reám bízál.

Ez a tanítás és beszélgetés igen hosszú volt. Az Úr Jézus még tovább kérelt:

„Leányom, az est leszálltával kérdezd meg önmagadtól, mit tettél országom eljöveteleért? Ne légy önmagaddal soha megelégedve, mert a földön ennek nincs helye. Fáradozásod jutalma nem e világból való jutalom. Most azon légy, hogy minél többet fáradozz. A megaláztatást tekintsd mindig a legnagyobb eszköznek, ez mindig bőséges gyümölcsöt hoz munkádra. *Keresd és szeresd a megaláztatást!* Én is ezt tettem egész életemben. Ha nehéz, menj Édesanyánkhhoz, Ő igazán mestere ennek az erénynek. Ő hathatósan megsegít. Öleld magadhoz az erényeket, amihez az Én személyem az erőt adó hatalom Ne latolgasd magadban, hogy megnyit pihensz. Fáradozásodért bőséges jutalmat tőlem kapsz.”

1962. augusztus 31.

A Szent Szűz szólt néhány szót:

„Szeretlángomat a tengerentúlra kell vinni!”

Nem tudom, mi módon történik ez, mert a Szűzanya akkor nem szólt többet erről, csak óvatosságra intett.

A három órai engesztelő imádásra indultam, és ahogy az oltár elé értem, az Ördög kezdett kísérteni. Gondolataimat utálatosságaival kezdte zavarni... Majd a csendes szentórák alatt hízelkedéseivel igyekezett megközelíteni: hogy én nagyon egyoldalú vagyok, az ilyen élet nem embernek való, nem akar rosszat, csakolyan életet éljek, mely emberhez is méltó. Így csak szenteskedő mániásnak fognak nézni. Buta vagyok, mert sem az öltözködés, sem a táplálkozás, sem a szórakozás, sem az emberekkel való érintkezés nem olyan, mint más emberé.

Én csak erőlködtem, hogy az Úr Jézus szenvedéseibe elmerüljek. A gonosz ere nagyon dühös lett. Tehetetlen mérgében beleordította szavait lelkem csendjébe, melyet az Úr csodálatos jelenléte töltött be:

„No várj csak!” – Szívem megremegett: Imádott Jézusom szabadíts meg a gonosztól!

Számtalanszor előfordul, hogy meglep és fenyeget, hogy ő tudja ám? Én vagyok az, akit az ő megvakítására használnak fel. S én átengedem magam az ő befolyásuknak...

A sok kísértés nagyon kimerít, borzalmas harcokat kell vívnom a Szűzanya Szeretlángja miatt. Mikor lelkem olyan állapotban van, hogy tisztán érzem: a Szűzanya Szeretlángja miatt szenvedek, ez még a könnyebb szenvedések egyike. De a legnagyobb szenvedés az, mikor a lelkem teljes sötétségben van és a kételyek gyöttrő kínja nehezedik rám. Ez a belső szorongás okozta szenvedés oly nagy erővel áraszt el, hogy alig van jártányi erőm.

A Gonosz másnap sem hagyott nyugton gyötréseivel. Ahogy az Úrhoz könyörögtem, világosítsa meg értelmemet, hogy lássam az Ő szent akaratát, eközben a Sátán dühe oly mértékben fokozódott, hogy összeborzadtam. Világos nappal volt, és félelmetes jelenléte – ahogy az oltár előtt térdeltem – irtózatossággal töltött el. Újabb gondolattal zavart: „Tudod-e, ez tisztán a te elképzelésed? Ha az ember soha életében nem tudott érdemleges dolgot tenni, akkor arra törekszik, hogy feltűnjön. Nézd a nagy művészeket, tudósokat, a technika vívmányait, ezt mind ember alkotta a saját erejéből. Látod, mivel te ilyesmire képtelen vagy, ez termelte ki gondolataidat, ezeket a zavaros ferdeségeket.”

Borzalmas kínok ezek! A Szentlélek Mátkája által könyörögtem az Úr Jézushoz, ne hagyjon elveszni, akármilyen nagy bűnös is vagyok. Én nem akarok vétkezni, hogy kerültem mégis bele ebbe a szörnyű bűnbe?... Kegyetlen szenvedés, mikor a saját gögöm miatt kell szenvednem. Imádott Jézusom, jóságos Szűzanyám, nektek ajánlom minden nyomorúságomat, emeljetek fel bűneimből!...

Nagy kinnal végeztem el a keresztutat, és miután eltelt a három órai szentóra, visszatértem az oltárhoz: Imádott Jézusom, félek nagyon!...

Borzalmas félelem gyötört még mindig. Az elmém zavaros gondolatai már kezdtek lecsendesedni. Közben az Úr szelíd, leheletszerű, békét adó nyugalma tért vissza lelkembe, és hangját is engedte hallanom:

„Ne félj! Nem engedlek bántani. Ha tehette volna, ízekre szagatott és porrá zúzott volna csatlósaival közösen. Légy erős, a Szentlélek megerősít téged!”

Ahogy e szavakat hallottam, mint hirtelen fényesség, úgy jutott eszembe, amit a Szűzanya néhány nappal ezelőtt mondott:

„Kis kármelita leányom, most elindulunk, és Szent Józseffel együtt neked is végig kell járnod Betlehem sötét, ködös utcáit. Velünk együtt *szállást kell keresned Szeretetlángomnak, mely maga Jézus Krisztus.* – Akarsz-e Velünk jönni? Mert most indulunk csak el Szeretetlángom továbbadására. Erőt, kegyelmet kapsz Tőlünk.”

Ezek után olyan lelkiállapotba kerültem, hogy alig volt jártányi erőm. Úgy éreztem, fizikai erőm szinte fölösleges is, csak lelkem ereje hordoz, mellyel a Szent Szűzzel együtt Betlehem sötét utcáit járom a köves utcákon. Keresünk szállást, de csak elutasítást kapunk mindenhol.

1962. szeptember 1.

Ebben a rendkívüli lelkiállapotban az Úr nap nap után beszél hozzám: Ma is így szólt:

„ Leánykám, akarod-e magad átadni egészen és maradéktalanul Nekem? Én, az Istenember kérlek téged. Szükségem van rád megváltó munkámhoz. Most már teljes átadást kérek. Mondj le tehát magadról egészen, minden erőddel és teljes akaratoddal. *Csak Engem szolgálj!* Számodra ne legyen senki, semmi, csak Én!”

Uram, Jézusom, imádott Krisztusom, Te kérsz engem, hogy csaka Neked szolgáljak? Tudnék-e mást tenni? Átadom magam teljesen és maradéktalanul úgy, ahogy kérted. Édes Jézus, Neked élek, édes Jézus, Neked halok, mindörökre Tied vagyok! *Kié is lehetnék, ki fogadna el engem minden bűnömme, gyarlósággal és fogyatékossgal? Uram, boldogan áldozom kis életemet a lelkekért.* Minden vágyam a Te örök gondolatod: a lelkek megmentése... Isteni szobrász, csak faragj engem a Te képedre és hasonlatosságodra, hogy rám ismerj halálom óráján, mint a Te szent kezéd művére. Ó, Te áldott isteni Kéz, mely farag és simogat egyszerre! Lelkem ég a vágytól, ha szavadra gondolok, hogy Neked szükséged van az én áldozatomra. Mily nagy kitüntetés ez! Imádott Jézusom, áldalak és magasztallak szüntelenül!

(Szereteláng Lelki Napló, 73-76. o.)

(Tengernek Csillaga, XVI/5.)